Když do zdravé rodiny přijde zdravé děťátko, je to veliká radost a současně ohromná změna! Už několik měsíců před jeho narozením obvykle probíhá příprava. Maluje se pokojíček, doplňují se různé pomůcky a možná i drobný nábytek. A když to přijde, všechno je najednou jiné. A už nikdy to nebude jako předtím! S mojí Dankou jsme to absolvovali třikrát. Pokaždé to bylo náročné a současně nádherné nesmírně obohacující, proměňující. Za své děti jsme nesmírně vděční.

Když o pár desetiletí později dospělé dítě odejde z domu, je to taky velká změna! Všechno je najednou zase jinak. A už nikdy to nebude jako předtím! I tohle je náročné, a taky je to nádherné. Najednou své „dítě“ vidíš, jak si počíná zrale a nezávisle. Možná občas udělá nějakou chybu, ale pokud je zralé, většinou se z ní poučí a jde dál.

Od řady křesťanů slýchám, že si tak nějak přejí, „aby uvěřili noví lidé“. Přece je smutné, když věřící ve sboru jen stárnou a mizí ze scény. Někteří vzpomínají, jaké to bylo, když oni sami uvěřili, a jak před pár desítkami let začínali nové věci, nové skupinky, nové „stanice“ nebo i nové sbory. Z nějakého důvodu se v různých společenstvích křesťanů ale příliš často předpokládá, že s příchodem nových duchovních dětí zůstanou věci stejné, jako bývaly dosud. Jen nás bude trochu víc.

Jakmile se objeví nový človíček, vídám – možná nevyslovené ale docela jasné – očekávání, že se má co nejdřív náležitě přizpůsobit našim sborovým zvyklostem. My nic měnit nebudeme – vždyť on je tu nový! Tahle touha po „věčné stabilitě“ vůbec nemusí být záležitostí stárnoucích bratrů a sester, kterým ubývají síly a kteří tudíž prožívají spoustu nejistoty. Naopak, někteří z těch starších jsou velmi pružní a progresivní, protože si pamatují dynamiku růstu ze svého mládí! Někdy potkávám třicátníky, kteří bojují, aby věci zůstaly, „jak bývaly vždycky“ – podle jejich

domněnky! V normální rodině ale s příchodem každého dítěte je všechno radikálně jiné! Režim spánku se pokaždé znovu změní, stravování je trochu jiné, aroma v domácnosti má novou příchuť, nemluvě o nových ekonomických a energetických nárocích. Co ještě je s příchodem každého dalšího dítěte v rodině jiné? – A už nikdy to nebude stejné?

A co, když „duchovně dospělé děti“ vytvoří vlastní novou rodinu s novými lidmi, které tam venku získaly pro Pána Ježíše?! Tedy vytvoří nové společenství! Naše dospělé děti šly na studia nebo vstoupily do manželství a tím pádem s námi „najednou“ nebydlí! Ale tak je to správně! Přestože odešly, se i nadále máme moc rádi a dobře spolu vycházíme. To že děti odešly z našeho domu a založily vlastní rodiny, vůbec nepokládáme za „rozchod“ nebo za „rozdělení“. Právě naopak – je to radost! Žehnáme jim v jejich novém životě, v jejich manželství, v jejich nové rodině. Přitom nedělají všechno úplně stejně, jak jsme to dělávali u nás doma! Nicméně i to je logické a zdravé! Podobně osamostatňování nových generací učedníků je přirozené. Je to projev jejich zralosti a síly. Projev zdravé duchovní plodnosti. Ze strany nás zkušenějších potřebují podporu, povzbuzení a hojné modlitby zpovzdálí.

Pro duchovní hnutí pokládáme za velmi důležité, aby existenční podstatou každé zdravé Boží rodiny (tedy církve) bylo získávání nových učedníků a přirozeně spolu s tím i vytváření dalších Božích rodin (čili církví) v dalších generacích! Všechno živé, se totiž ve svůj čas reprodukuje, pokud je to zdravé. A když k té reprodukci dojde, věci už nikdy nejsou jako předtím!

Jak to bylo od Tebe prozíravé, Pane Ježíši, když jsi své učedníky vyučoval, že nové víno patří do nových měchů; aby nevznikla škoda ani na těch starých měších, kdyby se roztrhly, ani na tom novém víně, kdyby vyteklo. A přitom jasně říkáš, že staré víno je dobré!